

Mă iartă

Mihai Manolescu

Mă iartă

Poate-i târziu, sau poate nu e,
Să mă întorc spășit, să-ți spun,
Că rătăcind prin astă lume
Am obosit de-atâta drum
Și vreau să mă opresc la tine,
Iar anii toți ce încă-i am
Să-i împărțim, la rău și bine.
Să nu ni se mai piarză-n van.

Și știi : Mă vei certa amarnic,
Că pân-acum n-am fost în stare
La vorbă să m-arăt mai harnic,
Spunându-ți sincer cât de tare
Mă bucur când te am aproape.
Dar voi pleca, cuminte, capul,
Sperînd că dup-aceea, poate,
Mă vei lăsa ca să-ți trec pragul.

Pesemne că am fost prea tineri
Când viața mi te-a scos în cale.
Atunci nu ne legam de nimeni,
Gustînd relații amicale.
Cu timpul, ne-a purtat destinul
Pe căi numai de el știute,
Dar uite că acum, Divinul,
Ne dă o șansă, nu mai multe.

Te rog atât să faci acum :
Mă iartă dară c-am greșit.
Întinde palma dreaptă numa',
Să simți anume ce cumplit
Se zbate-o inimă bolnavă
De-un dor ce nu s-a vindecat,
Și chiar și c-o privire gravă
Să-mi spui atîta : Te-am iertat.